

PULSUL

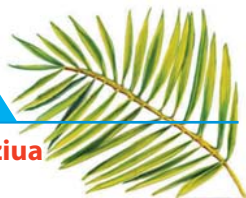
Bisericii Creștine Baptiste Biruința

An XII, nr. 542 din 17 aprilie 2011

DIN CUPRINS:

pag. 3

Lacrimi în ziua
bucuriei

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

DE CE A FLĂMÂNZIT CRISTOS LA FLORII?

„Isus a intrat în Ierusalim și S-a dus în Templu. După ce S-a uitat la toate lucrurile de jur împrejur, fiindcă era pe înserate, a plecat la Betania cu cei doi isprezece. A doua zi, după ce au ieșit din Betania, Isus a flămânzit.”

(Marcu 11:11-12)

Entuziasmul era general iar fofota mulțimii exasperantă. Toată mulțimea aceea imensă îl aclama pe Isus însă nici unul n-a vrut să-L cunoască mai îndeaproape. Îl onorau toți însă în casă nu l-a invitat nimeni. Oamenii s-au dovedit a fi superficiali și mulțumiți cu o cre-

[Continuare pag. 2](#)

dință de suprafață în care după ce și-au îndeplinit norma s-au întors liniștiți la stilul lor obișnuit de viață.

Curând entuziasmul s-a stins, străzile au rămas pustii iar Cristos singur cu ucenicii. Lucrurile au decurs în așa fel încât după o asemenea sărbătoare a doua zi Isus s-a trezit flămând.

În mod evident noi nu avem cum să-l facem pe Cristos să sufere de foame. El este în prezent în cer, este glorificat și stă la dreapta Tatălui. Când nu ne apropiem de El, când nu ne dorim părtașia cu El iar umblarea noastră în raport cu Cristos este superficială, păgubiții suntem noi. Doar noi putem flămânzi din lipsa părtașiei cu El.

Însă în prezent, deși Cristos nu are nevoie, El se identifică pe Sine cu Trupul Său. În acest sens Cristos însuși a spus că dovedind dragoste și slujire față de cei mai neînsemnați frați ai Lui care fac parte din Trupul Său, de fapt îl slujim pe El însuși.

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bol-

nav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.”“ (Matei 25:34-36)...

„Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.»“ (Matei 25:40)

În același spirit, apostolul Iacov subliniază faptul că o credință adevărată se dovedește prin acțiuni concrete întreprinse în viața celor de lângă noi și nu prin rezumare la teoretizarea unor cunoștințe seci: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!”, fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.“ (Iacov 2:15-17) Nu este posibil ca cineva vreodată să fie mântuit dovedind ospitalitate sau un spirit de slujire ieșit din comun. Cristos este Singurul care poate să mântuiască.

Însă odată mântuit este imposibil să nu-ți dorești să fii animat de spiritul slujirii și al ospitalității.

Slujindu-ți frații, hrănind flămânzii, îmbrăcând orfanii, și iubindu-i pe toți oamenii dovedești că și în viața ta Isus Cristos a avut cu adevărat o intrare triumfală.

GÂNDURI DE FLORII

Dacă aș fi fost și eu în Ierusalim când a intrat Domnul Isus, cu siguranță aș fi fost și eu pe lângă poarta Frumoasă și aș fi avut și eu ramuri de finic în mâini, salutându-i intrarea în orașul ce-l aștepta.

Dar, n-am fost acolo atunci, am văzut doar poarta Frumoasă zidită pentru ca nimeni să nu mai intre pe ea până când Domnul Isus va

reveni.

Știu că tare aș vrea să văd revenirea Lui. Trăiesc cu speranța și cu dorul de a-L vedea venind. Și ca mine, mai sunt mulți... mulți Copii de Dumnezeu care trăiesc parcă în altă lume pentru că au gândurile îndreptate spre veșnicii și ochii ațintiți spre cer.

Dar, până atunci când va veni marele eveniment, trăim cu puterea ce ne-o dă Dumnezeu, ne dedicăm viețile spre slava Lui, și așteptăm, uneori suspinând, alteori în tăcere.

Camelia Sabău

Într-o zi de sărbătoare, când toți îl întâmpinau cu flori, îl cinsteau și-L aclamau ca rege, Domnul Isus plânge. Într-o așa atmosferă de sărbătoare trebuia ca Domnul Isus să fie fericit; și lacrimile să fie lacrimi de bucurie.

LACRIMI în ziua bucuriei

„Când s-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea...”

Luca 19:41.

Mesajul lacrimilor din acea zi a bucuriei a fost însă cu totul altul și ne arată că Domnul Isus nu era mulțumit cu ceea ce I se oferea; El știa că acei ce-L aclamau pierdeau ultima ocazie de cercetare; apoi Domnul Isus cunoștea ce se ascunde sub haina lor de sărbătoare, știa că pe acești oameni îi așteaptă un viitor sumbru; și nu în ultimul rând, este dovada clară că Lui îi pasă de ființa umană.

Îi face oare bucurie Domnului ceea ce-I oferim noi în această zi de sărbătoare? Este această zi o vreme a cercetării pentru noi? Experimentăm o relație profundă de partășie cu Domnul nostru pentru a avea un viitor asigurat împreună cu EL?

El nu este indiferent de ființa umană. Starea în care omul a ajuns și viitorul care

îl aștepta L-au determinat pe Fiul lui Dumnezeu să plângă pentru ei. Și dacă atunci a plâns pentru Ierusalim și neamul lui Israel, oare nu plânge astăzi pentru noi...?

„A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit...” Ioan 1:11.

Nu cumva ne-am pregătit de sărbătoare fără Domnul Isus? Fără El nu poate fi cu adevărat sărbătoare, aceasta nu poate să existe.

Pentru ca astăzi să fie adevărata sărbătoare trebuie să înțelegem mesajul lacrimilor din ziua bucuriei.

ESTE TIMPUL SĂ-L SLĂVIM PE ÎMPĂRATUL SLAVEI! ACEL CARE A VENIT LA NOI DIN DRAGOSTE! ACEASTA E ZIUA BUCURIEI!

Mia O.

Ecouri îndepărtate se intensificau într-un ritm rapid, de-a lungul secolelor, pe răsfiratele drumuri ale creștinătății tot mai diluate, printre colțurile umbrite ale curenților ideologice, alergând către un Mesia pe care ar vrea să-L transforme în cheia tuturor problemelor ce au impresia că-i țin încătușați, privați de libertatea de a trăi cu adevărat.

A lergau toate către un Mesia care să răspundă prezent la nevoile lor, iar mai apoi să se retragă umil, precum un majordom supus. Un Mesia care să-Și desfășoare atribuțiunile tăcut, răsplătit cu pomeni, rugăciuni plătite... parcă replici în timp ale aclamațiilor de pe străzile Ierusalimului, izvorâte din dorința de a fi sub stăpânirea ocrotitoare a unui viteaz ce să-i elibereze de sub dominația romanilor.

Ecourile se strâng sub lumina unor dorințe palide, aspirând la izbăvire de sub suferință, amărăciune, stres, dorind cunoaștere și binecuvântare pentru a risipi pe tărâmurile efemere ale materialismului. Strigătele sunt uneori disperate, alteori șoptite, sau neîncrezătoare, câteodată cu tentative manipulative... nevzând în Isus decât o formulă magică de rezolvare a dificultăților.

Dincolo de decorul rezonant al ecourilor, diavolul savurează spectacolul pus la cale, obținând panorama dezolantă a sufletelor ce nu percep Adevărul, ce caută la nesfârșit o falsă împlinire într-o lume ce gravitează în jurul ritualurilor. Cu 2000

de ani în urmă, pe străzile Ierusalimului, cu o săptămână în urma Jertfei ce avea să fie ispășirea și răscumpărarea noastră, glasurele răzbeau în ecouri ce tânjeau după același soi de eliberare firească, cu ochii înceteșoși, cu inimile legate de pământ, uitând promisiunea de preț a Dumnezeului lor.

Suntem legați de idealuri materiale pe care avem impresia că odată împlinite ne vor aduce eliberare și o stare de beatitudine, însă una după alta, precum un lanț vicios, împlinirea unei nevoi, duce la alta. Promisiunea lui Dumnezeu era una a unei vieți veșnice lipsite de problema păcatului, o viață veșnică în prezența Sa, pe care să o trăim în baza Jertfei răscumpărătoare, care ne-a absolvit de orice urmă de vinovăție. Perspectiva noastră limitată ne împinge să tânjim după lucrurile materiale de aici, să gonim în ecouri disperate după dorințe egoiste și fade, nedorindu-ne nimic de ceea ce ține de o renunțare la vechile tabieturi și încredințare a sorții noastre în Mâna Lui. În tumultul vocilor fără număr, sufletul tău după ce tânjește?

Lupu Amalia

**Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”**

Telefon: (004) 0362-411252
www.biruinta.ro, e-mail: contact@biruinta.ro

Responsabil număr: **Camelia SABĂU**

Anunțuri

Joi	- ora 18	- Serviciu de închinare Cina Domnului
Vineri	- ora 18	- Serviciu de închinare
Duminică	- ora 9.30	- Grupele de rugăciune
Duminică	- ora 10 și 17	- Servicii de închinare